

Tots els carrers de Girona

El carrer d'en Vern

520

El carrer d'en Vern comunica el de l'Albareda i la plaça de Catalunya amb la pujada de la Mercè. Durant un cert temps ha aparegut el nomenclàtor d'una forma incorrecta com a Bern. Vern, com a nom comú, significa un arbre de ribera, de fulla caduca, pertanyent a la família de les betulàcies. Ací, com a nom propi, evoca una de les famílies notables de la Girona medieval: la dels Vern, citats moltes vegades com a des Vern.

En efecte, el 1340 trobem un Nicolau Vern que exercia de jurat de la mà menor i el 1373 un Pere Vern, que ho era de la mà major. Durant el segle XV, els Vern era una de les famílies de l'oligarquia burgesa de la ciutat, que va participar activament en el municipi en les lluites polítiques de l'època. Alguns dels seus membres es remarcaren com a rebels a Joan II.

En el volum 618 de la notaria 2a de Girona i en una acta corresponent al 22 de febrer de 1585 llegim «lo carrer de Banyoles y altrament anomenat lo carrer d'en Beuda y vuy anomenat o carrer de mossèn Vern». Aquests canvis de noms no ens fan d'estranyar, ja que les cases del carrer d'en Vern limiten per la banda de migdia amb el carrer

d'en Banyoles.

El carrer s'inicia a la placeta situada arran del monument —font dedicada a Jacint Verdaguer. Una part d'aquest espai era ocupat fins al 1904 per unes cases que el 1777 havien acollit unes escoles creades per la municipalitat. La via s'estreny fortament i avança en direcció a orient i gira a l'esquerra, on s'eixampla i adopta la forma graonada que condueix a la plaça de la Mercè. La construcció d'aquests esgraons data dels anys 1895-96.

A la fi del tram estret s'hi va construir una fornícula dedicada a la Mare de Déu de la Mercè, patrona del barri, damunt la qual apareix també un escut de la Mercè. Martí Santigosa, primerament, i després la família Tarés —molt coneguda a la ciutat per la seva ideologia tradicionalista i pel treball d'argenteres— van tenir cura de vetllar per l'agençament de la capelleta. El 1936 va ser destruïda l'antiga imatge de fusta, però el 1939 el Arte Cristiano d'Olot en proporcionà una altra que costà 300 pessetes i que fou beneïda pels jesuïtes del convent proper. Pel novembre de 1953 alguna mà forassenyada tirà un objecte a la capella i en trencà els vidres.

El carrer d'en Vern comunica el de l'Albareda i la plaça de Catalunya amb la pujada de la Mercè.

L'endemà, els alumnes dels germans maristes hi resaren el rosari per desagreujar la Mare de Déu.

Si exceptuem les primeres edificacions, on hi ha també l'edifici de l'assessoria Codina, el carrer presenta un caràcter força humil i amb cases descurades. L'anomenada placeta d'en Vern, que no consta en el nomenclàtor ofi-

cial, havia de ser dedicada a Castellar o a Estanislau Figueras, segons una proposició dels regidors Planas i Leal, però la qüestió no prosperà, i tampoc no tingué més èxit un altre acord del 1922 de denominar-la de Guillel Coltell, metge gironí del segle XIV, que prestà serveis als reis d'Aragó.

Del quiosc Canaletas, que hi

havia en aquesta placeta i que l'ajuntament manà d'enderrocar el 1949, així com del monument a Mossèn Cinto, ja se'n va parlar en els capítols corresponents al carrer de l'Albareda i la plaça de Catalunya, per la qual cosa evitem ací de repetir-ho.

J. Clara

EL LECTOR ESCRIU

re de la plana anterior

Ja el nombre màxim d'alumnes i de grups que tenen cabuda en un edifici de les característiques del que es disposa, l'Associació de Pares d'Alumnes s'entrevistà amb la encara Cap dels Serveis Territorials per tal d'exposar-li els límits que una distribució racional de l'espai aconsella. En aquesta entrevista la Sra. Rigau manifestà el seu acord amb el punt de vista de l'Associació de Pares i del Consell de Direcció del Centre.

Amb tot això hem viscut dos anys d'esforços i projectes que han aplegat moltes persones diferents.

Fins ahir, 17 de juny de 1987. Amb tal data s'informa el Consell Escolar que és probable que l'Institut hagi d'admetre més alumnes dels que fóra racional. De cop i volta se'ns fa present que pot ben ser que Girona hagi de comptar amb un altre Institut sobrepoblat i, per tant, mancat de l'equipament que l'aprenen-

tatge necessari avui dia requereix.

D'aquí a la consternació només hi ha un pas. Si aquest any és possible que l'Institut accepti un grup de més, per què no ha de ser-ho l'any vinent? I l'altre? I l'altre? Per què no hem de pensar que és ben probable que un Institut que havia nascut amb bon peu i molta empenta pot acabar sent un indret on l'ensenyament científic sigui impossible per manca de les condicions materials necessàries?

Hauem de predicar la resignació als nostres nois —per això no calen laboratoris—, haurem de dir-los que practiquin la fe en els grans —no els faran falta els llibres de cap biblioteca— o els declararem experiment pilot de l'ensenyament immaterial. Perquè de laboratori, biblioteca, sala d'àudio-visuals o de música, sembla que no podran tenir-ne, tot i que alguns d'aquests serveis havien començat a equipar-se, també, amb les aportacions directes dels seus pares. I si no

ho entenen —que aquests noies no semblen gaire disposats a entendre qualsevol cosa— haurem de recórrer a TV3 perquè els ho expliqui o, com a mínim, perquè retransmeti l'espectacle del que no ha de ser. **Joaquim Franch.** Membre del Consell Escolar i de l'Associació de Pares d'Alumnes de l'Institut Girona-III.

La Festa Major de Cassà

Sr. Director,

Tots sabem que les Festes, i les Fetes Majors encara més, quasi totes tenen un inici religiós, tan llunyà com vulgueu. La de Cassà de la Selva no podia pas ser diferent, i era celebrada, i encara ho és, sota l'advocació de «Festa de la Santa Espina». En altres tems, no fa pas tants anys, aquesta relació de Festa i fet religiós era ressaltat amb aquell ofici solemne en què eren presents les Autoritats locals que, amb música d'orquestra eren recollides a la Casa de la Vi-

la i acompanyades a l'església. Cassà, amb el seu magnífic Orfeó Catalunya abans, i més cap aquí la seva no menys notable Capella Parroquial, donaven un relleu especial al fet religiós, que feia que s'omplís el temple de fidels i era la culminació de la Festa.

Avui, que tant mirem de recuperar les nostres tradicions, i de fet es fa, aquesta tradició religiosa ha quedat oblidada i l'ofici, que encara se celebra, queda en un segon terme, quasi marginat, i solament hi fan assistència uns pocs devots que volen aferrar-se a la tradició. No són pas temps de missa. Ja sabem que això ara no es porta. Però tot i així, encara en molts llocs, i a Cassà de sempre, en els programes més o menys esplèndids de la Festa que ens diuen dels seus actes, hi consta a primer terme les funcions religioses, que n'eren i n'haurien de ser el moll de l'os.

A Cassà aquest any no s'ha tingut en compte aquest fet. En els programes no hi ha els actes

religiosos que celebra la parròquia. Segurament és un oblit involuntari de la Comissió de Festes, que per altra banda tant ha sabut ambientar i organitzar-la perquè sigui una de les Festes Majors de més relleu de tot l'àmbit comarcal. Carrers amb garlandes, xocolatada (350 litres de llet, que es diu aviat), balls i sardanes, tota una munió de gresca que diu d'una població sana i treballadora... Llàstima d'un oblit tan lamentable! Servidor. **J. Bosch.**

Gràcies als mont-rasencs

Mont-rasencs,

En nom dels militants i de l'equip Municipal de Convergència Democràtica de Catalunya, us donem les gràcies per la confiança que novament heu dipositat en nosaltres. Serem un Ajuntament per a tothom.

Ben cordialment, **Francesc Aymerich.**

1er. Aniversario de

Florencio Matilla Blanco

Profesor y secretario del colegio La Salle de Girona

Que murió en Girona el día 19 de junio de 1986.

E.P.D.

Su esposa Mª Francisca y sus hijos Manuel y Marta, y demás familia, ruegan le tengan presente en sus oraciones. La misa en su recuerdo se celebrará hoy viernes, a las 7'30 de la tarde, en la iglesia Sant Josep de Girona.

Girona, 19 de juny de 1987

NECROLÒGIQUES

JOAQUIMA RIBES I ANDREU

A l'edat de 76 anys, va morir ahir a Girona Joaquina Ribes i Andreu. Era natural de Salt i residia al carrer Llarg, 86, de la mateixa població. La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 10, a la parròquia de Sant Cugat de Salt.

CANDELARIA CASTILLO I MARTÍN

Ahir va morir Candelaria Castillo i Martín. Residia a l'Avinguda Hispanitat, 35, del Poblenou de Pineda. La missa exequial tindrà lloc demà, a les 11 del matí, a la parròquia del Poblenou de Pineda.

EMILIA RUIZ I LOPERA

Ahir va morir Emilia Ruiz i Lopera. La missa exequial tindrà lloc avui, a les 5 de la tarda, a la parròquia de Malgrat de Mar.

Nota d'aclariment

Un fragment de les declaracions del gerent de la cooperativa fructícola Costa Brava d'Ullà publicades en la plana 8 de l'edició del dia 16, en el reportatge «Pomes en cooperatives», va sortir involuntàriament retallat. En realitat les declaracions de Joan Guell sobre la llei de cooperatives foren aquestes: «A les cooperatives hi falta manobrabilitat per poder treballar amb tercers, i aquest aspecte el contempla la llei estatal. La Generalitat, que és qui té competències exclusives en matèria de cooperatives, sembla que està estudiant la inclusió d'aquest aspecte en la seva llei».